

Politikailag korrekt

2012 szeptember 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Akik azt hiszik, hogy a „politikailag korrekt” fogalom használatával valami új szellem áramlott a rendszerváltást követ?en a magyar közbeszédbe, azok mélységesen tévednek.

A politikailag helyes beszédmódot az egymás iránti tapintatos érintkezés kulturált megvalósítására, a magyar

társadalom már sokkal régebben megtanulta és gyakorolta, mint ahogy azt szül?helyén kitalálták.

Szemünket nem kell nagyon meger?ltetni, hogy észrevegyük a politikailag helyes beszéd forrásvilágát, s ez nem más, mint a megvalósult szocializmus, ami a háborút követ? megszállással teljesedett ki nálunk. Már magát a megszállást is politikailag korrekten mindenki csak felszabadulásnak nevezte, s a megszállókat ezért természetes módon felszabadítóknak, így eleve az ország függ? léte nem is látszott, mert hisz az elnyomás alól felszabadulva lettünk szabad nép, amit nem az oroszoknak, hanem a szövetségbe forrt szabad népek testvéri segítségének köszönhettünk.

A gyengébbek kedvéért: CCCP. Ebb?l aztán, mint a ganajba ültetett magvak virágoztak ki dúsan azok a beszédfordulatok, amelyeket a politikai szóhasználatban korrekten kellett használni, így lett a függ?ségb?l megbonthatatlan örök barátság, a fegyveres beavatkozásból testvéri segítség vagy egy nép lázadásából ellenforradalom.

A politikailag inkorrekt beszédet – leánykori nevén: a dolgok nevén nevezését –, az átkosban is ugyanúgy büntették, mint ahogy az mostanság alakul. Eleinte értetlen fejcsóválással fogadták, barátok esetében még ki is igazították az újbeszédre, majd jött a neheztelés, lenézés, lebecsülés, és a javíthatatlan szókimondókat elérte a kiközösítés enyhébb vagy durvább formája. A szocializmus hazai nyitánya idején börtön is járt a politikailag inkorrekt viccekért, majd az „emberarcú szocializmus” id?szakában állásvesztés és a pályaív tönkretétele.

A politikailag korrektség elvárása abból a tapasztalatból indul ki, hogy a valósággal szembenézés olykor fölöttébb kínos lehet, másrészt forrása az a vélelem, hogy az emberek eredend?en kulturálatlanok, és nem képesek mások méltóságát és érzékenységét tiszteletben tartva érintkezni. Ezen eszme eredetét is a szocializmusból ismerjük, amely szerint van az élcsapat, amelynek gondolkodásához még nem elég érett a társadalom, ezért szükséges útmutatókat adni a politikailag helyes önkifejezéshez. Ennek folyománya persze az, hogy halvány fogalma sincs senkinek, hogy a másik mit gondol, avagy hogyan érez, mert a mellébeszélés általánossá válik. A civilizált viselkedés és tisztességes beszéd kulturális elvárásait helyettesíti az élcsapat által megkonstruált érintkezési és megnyilvánulási szabályrend, s az ilyen elveket közvetít? szerepre pedig értelmiségi körökben lehet vállalkozni, megfelel? díjazásért. Ebben a kifejezésmódban már nincs kétely, indulat, bels? vívódás, lenézés vagy megkülönböztetés, és még önmagunk bunkóságának leleplezése sem, s?t ebben már az sincs benne, ami az élethez szükséges lenne:
a valóságismeret.

Mi magyarok már tudjuk, hogy a hamis beszédmód el?írásai hatalmi igények, de legalább azt is látjuk, hogy nem örökkévalók, s eljöhet még az id?, amikor újra lehet nyíltan és ?szintén beszélni. Addig meg egy feladat van, igyekezzünk egymás között kulturáltnak megmaradni, s igény szerint „politikailag korrekten” mellébeszélni.
Kövér Tibor - magyarhirlap.hu

Ajánló